

כשאיים ועד עובדיהתחזוקההישירה לפתוח בשבייתה, אם לא יקבל מייד תוספת של 15 אחוזים למשכורת, נבהל מוטי הוד. הוא זכר את המיקלחת שקיבל מארליך בחודש אפריל, והפעם החליט לעמוד איתן מול דרישות העובדים.

לאחרונה חלה התקרבות מסתיעה בין הר מנכ"ל הוד לבין יושבי ראש מועצתהמנהל לים של החברה, מרדכי בן-ארי, עד לי מינויו של הוד, וכמה חודשים לאחר מכן, קשה היה לשמוע את האחד מדבר על השני ולא מילותגנאי. עתה הם ידידים בלב וסגפני הוד התייעץ עם בן-ארי וזה קבע קו הבטיח לו את גיבוי מועצת המנהלים של החברה: "אל תתן להם, עד שהם לא יסכימו על ועד אחד." בן-ארי

שהצטקיו הגיעו לעיתונות עוד לפני שהי מקור הגיע להוד. במכתב אמר ארליך להוד: "גרמת נזק לחברה בכך שלא מנעת את השביתה. צר לי לקבוע שהשביתה היתה מיותרת לחלוטין, גרמת נזק רב אובדןיוקרה להנהלת ארלע ולממשלה."

בהמשך מיכתבו טען ארליך כי השביתה כולה נגרמה בגלל שתי סיבות: ● להוד לא היה מושג על המדיניות הכלכלית של הממשלה.

● הוד לא טרח כלל להכניס אותו, ארליך, לתמונה. היה זה מהמכתבים החריפים ביותר ששלח ארלע עם שר לפקיד ציבורי. למקור רבין אמר ארליך: "אני רוצה לדעת איך יכול הוא שלא להתפטר אחרי ה מיכתב שלי אליו. הפגישה הבאה שלי

מטוס "אירבוס" (חלקים מפורקים) הרוח יצאה מתחת לכנפיים

ניתח באונוי הוד את המצב: "הוועדים חתמו, ואיתם ההסתדרות, שיוקם ועד אחד. לועד הזה אנחנו ניתן את 15 האחוזים. אבל לא לכל ועד בנפרד."

בן-ארי אף הבטיח כי ההסתדרות תעמוד בהסכם שעליו חתם נציגה, רחביה אופק, ושהיא תסיר את חסותה מכל ועד ושינקוט בסנקציות או שישבות, עד לכינון ועד אחיד של כל עובדי ארלע.

מנכ"ל-לשעבר

בדרך

ר עירודו של בן-ארי הודיע הוד לועד עובדי התחזוקה כי אינו מוכן להוסיף למשכורתם.

מכאן והלאה יש פער בין שתי הגירסות — של ארליך ושל הוד. ארליך טוען כי לא ידע שזו התשובה שנתן הוד לאנשי התחזוקה, והוא טוען כי ארליך ידע על כך היטב. התחזוקנים פרצו בשביתה ור השביתו את ארלע.

ארליך עדיין לא התערב בסיכסוך, שי עלה, לדבריו, יותר ממיליון דולר ליום. למקורביו אמר: "ניתן להסתדרות לצאת מועניין, ונראה איך היא תנהג." אולם כוננתו האמיתית של ארליך היתה: "ניתן להוד לצאת מהעניין, ונראה איך הוא ינהג."

הוד נבהל מהשביתה, ומיהר לשבת עם ועד אנשיהתחזוקה. הוא הציע להם את אותם 15 האחוזים שמקדמה על השבון משכורתם, ולא נוספת שרכ.

כשישמע על כך ארליך, הוא עט על הוד. מדיניותה העששוית של הממשלה היא שלא לתת כאל מוקדמות לעובדי מדינה. ארליך רסגנו, יתוקאל פלומין, הח ליטו שזה יהיה חוק בליעיבור. שביתה ה מורים, שתתחדש מן הסתם אחרי הופשת סוכות, פרצה רק ביגלל עניין זה. לעומת זאת מוכנה הממשלה לחרוג מתוספת היוקר המוצהרת שלה בסקטורים מסויי מים, ולהגיע עד 15 אחוז, בדיוק כמו שי דרשו התחזוקנים.

כאשר גוף ארליך במוטי הוד, מיהר הוד לתת לאנשי התחזוקה את 15 ה אחוזים, והשביתה חוסלה בינתיים. בכך חשב הוד כי הפרשה הסתיימה. באונוי ידידים הקרובים אליו טען אומנם כי היה זה בן-ארי שסיבך אותו, ונתן לו עצות גרועות, אך כלפי הציבור, כך חשב הוד, ייוכר כמי שהצליח לחסל שביתה שפרצה באלרעל, תוך יממה אחת.

אולם ארליך החליט ליהנות עד תום משגיאתו של הוד. הוא ושיגר לו מיכתב.

במדינה

(החשך מעמוד 37)

ארמון של חול נבנה בשכונת. יוחנן התלאביבי וחברתו איירין מארצותהברית היו שקודים כל כך על מלאפתם, שלא השיגו בגל גדול שאיים להרוס את ארמוןהחול שלהם. ובאנו לים כדי לתפוס קצת פרטיות. טען יוחנן, וכל מיני אנשי שים באים ושואלים אותנו שאלות מטור פשות."

על החוף נימצא גם עמרים המסטול — כך הציע את עצמו — בלוויית כלבתו לינדה, מגזע זאב גרמני. גם עמרים, העו בד בוקהכרמל, בא לים בכל יום-כיפור, "כדי לראות את החבריה, בסוכה של ה מציל. אבל לא מצאתי אף אחד." הוא לא צם ביום הכיפורים. "אם אצום יתנו לי את המליון?" ישאל.

גלינדה ביסלהוק מגרמניה, תירת בת 22, חשפה את חלק גופה העליון לקרני השמש, בעודה מאזינה לטרנזיסטור. כשי ראתה את הצלם, מיהרה ללבוש את החלק העליון של הביקיני. "חשבתי שהיום לא יהיו אנשים בים." אמרה גלינדה, "אבל כל הזמן ניגשים אלי בחורים ומבלבלים לי את המוח. שואלים שאלות ומטרידים, לא אני יהודיה ואם אני ואכלת חזיר ור איפה אני גרה ואם אני חיה לבד."

לעת ערב החלו נופשי יום-הכיפורים לחזור, איש איש לביתו או למלונ. גוררים את השמיכות ואת המיזרונים, מצניעים את הטרנזיסטורים ואת הסיגריות בתי קים. סורקים את השיער בקפידה ולובשים את הבגדים. אחרי הכל זהו יום-הכיפורים, יום קדוש מאין כמוהו, ומה יגידו ה שכנים?

מישטרה

חלומה במרחק המעצרים

כדי להאריך מעצר

של חשוד, העבירה

אותו המישטרה מעיר דעיר

עורך-הדין מגחם רובינשטיין היה נר גש. אחד מלקוחותיו, ליאון מוצניק, היה אמור להיות מובא אולם המעצרים, לדיון בבקשת המישטרה להאריך את מעצרו. והנה, כשנסתיימו כל הדיונים של אותו היום, באולם המעצרים של השופט נתן עמית, התברר לרובינשטיין, שמוצניק נע לם.

הוא מיהר לא שוטרי ליווי העצירים, אלה בדקו במרתף המעצרים של בית המישפט, אך העציר מוצניק לא נמצא. רובינשטיין לא השתנה, פנה לשופט עמית, לפני שזה סיים את עבודתו, והסיר ביר לו את הבעיה.

לשיזוף על הגג. רק לאחר התער

בותו של השופט ולאחר שרובינשטיין חקר בין כל שוטרי הליווי, נפתרה התעלומה. התברר שהחשוד מוצניק אכן הובא לבית המישפט בתלאביבי, אך בטרם הועלה מהי מרתף אל אולם המעצרים, הגיע איש מישטרה מתחנת מסובים (קריית-אונג), חתם על העציר מוצניק וקיבל אותו לר שותו. מקריית-אונג נלקח מוצניק לתחנת המישטרה בראשון-לציון, שם היו מעונייניים לחקרו. אך מאחר שהיה עצור כבר 18 יום בידי המישטרה, לקחו אותו שוטרי ראשון-לציון אל בית-המשפט השלום בר רחובות, להארכת מעצרו פעם נוספת. "התנהגות המישטרה נראית לי תמוהה במיקרה דגן ודורשת הסבר," פסק השופט עמית בו במקום, "אולם בשלב זה, כשי העציר איננו בפני, וצו המעצר אינו כבר בתוקף כלפיו, אני מצווה על שחרורו."

ליאון מוצניק (20) מנוה-מונטון הוא עולה חדש מברית-המוצות. המישטרה עצרה אותו בחשד שפרץ לארבע דירות. הוא נתפס על גג אחד הבניינים, באיזור הפריצה, וטען להגנתו שאשתו שם. מע צרו הוואך בבית-המישפט פעמיים. בכל פעם טענה המישטרה שנתגלו חשי דות נוספים, שקושרים אותו לפריצות נוספות. לבסוף, כאשר נראה היה שהוא עומד להיות משוחרר מהמעצר, נחסף מוצניק על ידי המישטרה.

השופט עמית ציווה אומנם על שיח רור, אך לא היתה כל ערובה לכך שהי שופט ברוחבות, לשם הוא נלקח ללא פקדי ליטו, לא יאריך את מעצרו. מציוד בצו של שופט-השלום התלאביבי ב, מיהר עורך-הדין לבית-המישפט השלום ברחובות לנסות ולאחר לא לקוחו החטוף.

ב דנמרק, מקום שבו הולכת ומתחזקת התנועה לשיחורור האשה, לא טומנים הגברים ידם בצלחת. הם דווקא נר טים לעסוק במיקצועות הנשיים יותר, ור לראייה רבים מן הגברים בארץ זו בוחרים לעבוד כגננות ילדים.

חינוך לעצמאות ולשילוב

מירי הקבוצה, שהיא חלק מכתה בת 25 תלמידים (מהם כעשרה גבר רים), שמרביתם נשארו בדנמרק, הוא בחור יפה-תואר ביינקה דולרה בן ה-35. ביינקה גבה-הקומה וכחול-העניים, בעל גוף אתלטי ושיער בגון הדבש, נראה כאל יווני.

סיפר ביינקה: "אני בוגר אוניברסיטה בפסיכולוגיה וחינוך תיאורטי בדנמרק. למדתי את המקצוע והשתלמתי בו יותר מעשר שנים. אחר-כך, בגלל אהבתי הרבה לילדים, החלטתי להדריך קבוצות של

הצוללנית

ברידה ברה, נוהגת לרדת בזמנה החור פשי אל הים ולצלול. לפני לימודיה היא עבדה כאחות ולאחר מכן כגננת בגן-ילדים.

סטודנטים המעוניינים לעבוד בגני-ילדים, משך הלימודים הוא שלוש שנים, של לימודים תיאורטיים ומעשיים.

המגמה החדשה אצל המורים בדנמרק היא להתחיל בתוכנית מיוחדת לילדים, כמו בקיבוץ אצלכם, כלומר שהילדים יב לו את מרבית הזמן בגן-הילדים. בדנמרק, התנועה לשיחורור האשה חזקה מאד ועל כן, ובגלל יוקר המחיה, יש נשים רבות היוצאות לעבודות-חוץ ואין להן היכן להשאיר את ילדיהן.

אנחנו, המורים, מעוניינים להכשיר את הילדים כבר מגיל רך לקראת בית הספר. אולם הממשלה מתנגדת לכך. אסור לנו ללמד את הילדים לקרוא או לאמן אותם כאלו הם בבתי-ספר, ולכן השיי טה שבה אנו מלמדים את הילדים היא שיטת-ביינים — מגיל שנתיים ועד חמש שנים לומדים הילדים בגן-ילדים נורמלי, משעות הבוקר המוקדמות ועד שש, שבע בערב. מגיל שש אנחנו נותנים להם שנת הכנה מוקדמת לבתי-הספר. אסור לנו, אומנם, ללמד אותם, אבל מותר לנו לענות על שאלותיהם, אם הם שואלים, למי של, איזו אות זו, אנחנו מסבירים להם, אנחנו קוראים בפני הילדים ספרים רבים. לא סתם סיפורי-ילדים, אלא סיפ ריילמוד. כבר בגיל חמש אנחנו לוקחים אותם לסיורים בתחנות לכיבוי-אש, במסי עזות, במוזיאונים, ספריות, מועדונים, לוקחים אותם לים וליער ולסוירים בארץ, אנחנו מלמדים אותם לאכול בסכין ומז